

Појавене IX.

МАРГИОЛА и КИРИАКА сами.

Маргиола пакъ зема да разгледва
памбре-то.

Кыриака.

Е, стига си го толко — съ разгледувала, де. Ты не знаишь, дѣщи, какъ да въртишь Деспотина; да бѣхъ азъ на твой мѣсто, до сега щѣхъ да бждж 'се въ злато.

Маргиола.

Е, мале, ты пакъ искашь 'сичко-то изведнѣшь да стане, — по малку, по малку; зерь малко ми ѣ нахаризвалъ до сега; азъ сама съмъ масторка на това, — 'сичко си има врѣме-то.

Кыриака.

То ѣ тѣй, ама ты 'се трѣбова да гледашь по по много нѣща да искачвашъ отъ него. (*подирь малко врѣме*) Ами не знаишь ли, кждѣ ѣ отишелъ Стойчѣ?

Маргиола.

Каза ми, че си има работж. Пакъ менѣ що ми ѣ! Нѣка отиде, че да са не върне. Да знай сега да доде... Ахъ! Какъ забравихъ да кажж на Григорж да му рѣче да дойде....